

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2015 roku

**Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny**

**w składzie:**

**Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski**

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2015 roku

sprawy przeciwko M. M. synowi D. i A. z domu P.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 29.08.2014r we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej będąc osobą upoważnioną do występowania w imieniu spółki (...) Sp. z o. o. sp. k. nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd o nr rej. (...), którego kierujący w dniu 13.06.2014r o godz. 11:23 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 32 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

\*\*\*\*\*

I. uznaje obwinionego **M. M.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **300 (trzystu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

## UZASADNIENIE

**Sąd ustalił, co następuje:**

M. M. jest prezesem spółki z o.o. M., w skład której wchodzi cztery, stanowiące rodzinę obwinionego, osoby.

Na stanie spółki znajduje się kilka samochodów, wśród nich pojazd o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 13 czerwca 2014 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 11.23 na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 82 km/h.

Dopuszczalna prędkość na ulicy (...) wynosiła 50 km/h.

M. M. został wezwany przez Straż Miejską do osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej lub przesłania stosownego pisma oraz udzielenia odpowiedzi na pytanie, komu został powierzony pojazd, którego kierujący w oznaczonym czasie i miejscu dopuścił się wykroczenia.

M. M. nie udzielił Straży Miejskiej odpowiedzi na postawione mu pytanie.

**dowód:**

**notatka służbowa k. 4;**

**wezwanie Straży Miejskiej do wskazania osoby wraz z potwierdzeniem odbioru k. 5,6.13;**

**informacja (...) k 12;**

**wydruk z fotoradaru, k. 8.**

W postępowaniu jurysdykcyjnym M. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że zaniechał wskazania Straży Miejskiej, kto w oznaczonym czasie i miejscu kierował samochodem, gdyż przesłane mu przez Straż Miejską zdjęcie było nieczytelne. Podniósł przy tym, że użytkowników pojazdu jest kilku. Z samochodów będących na stanie spółki korzysta bowiem każdy ze współników spółki, stosownie do potrzeb. Kluczyki do pojazdów są ogólnie dostępne dla pracowników, zaś dowody rejestracyjne znajdują się w samochodach.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne. M. M. doręczony został wydruk z fotoradaru z wizerunkiem osoby kierującej jego samochodem w dniu 13 czerwca 2014 roku oraz informacją o przekroczeniu prędkości o 32 km/h. Obwiniony następnie wezwany został do wskazania, komu w powyższym czasie został powierzony uwidoczniony na załączonym raporcie pojazd. Odpowiedzi takiej nie udzielił.

Udzielenie zaś takiej informacji stanowiło jego obowiązek zawarty w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

W myśl tego przepisu, właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 kw. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie, wykroczenie to może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego użytkowania pojazdu przez inne osoby. Osoba uprawniona nie musi nawet znać osób korzystających z jej samochodu. Nie musi działać w sposób nakierowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym ani nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. Obwiniony nie potrafi bowiem powiedzieć, kto kierował pojazdem, gdy przekroczono nim dopuszczalną prędkość. Na żądanie Straży Miejskiej, nie był tym samym w stanie wskazać osoby, która popełniła wykroczenie. Czytelność lub nieczytelność zdjęcia sprawcy wykroczenia, nie ma dla oceny jego odpowiedzialności karnej żadnego znaczenia. Może mu tylko ułatwić zrealizowanie ciążącego na nim obowiązku.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnić szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508).

Z tego względu tłumaczenie obwinionego, że nie wie, która z osób, którym zezwolił na poruszanie się należącym do spółki pojazdem, kierowała nim w oznaczonym czasie i miejscu, nie tylko nie zwalnia go od odpowiedzialności karnej, ale stanowi jej istotę.

W związku z tym, niewskazanie przez obwinionego, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, z powodu braku odnośnej wiedzy, co do tej osoby, stanowi wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Ustawodawca bowiem kreując obowiązek, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym nałożył na osoby, będące adresatami tego przepisu, powinność podjęcia działań zapewniających możliwość realizacji tego obowiązku. Ich brak rodzi odpowiedzialność za wykroczenie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał M. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kk.

Wymierzając karę, Sąd kierował się zasadami wymiaru kary, określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. Sąd uznał, że orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia sytuację materialną obwinionego, a także spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze zarówno w stosunku do obwinionego jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd zważył bowiem na występującą ostatnio nagminność zachowań polegających na odmowie, wbrew prawnemu obowiązkowi, udzielenia informacji na temat kierowców pojazdu dopuszczających się wykroczeń.

Z uwagi na skazanie obwinionego, orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 kpw i art. 616 §2 kpk w zw. z art. 119 kpw, obciążając M. M. zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz wymierzając mu stosowną opłatę.